

Д

во је дан који створи Господ, радујмо се и веселимо у њему.

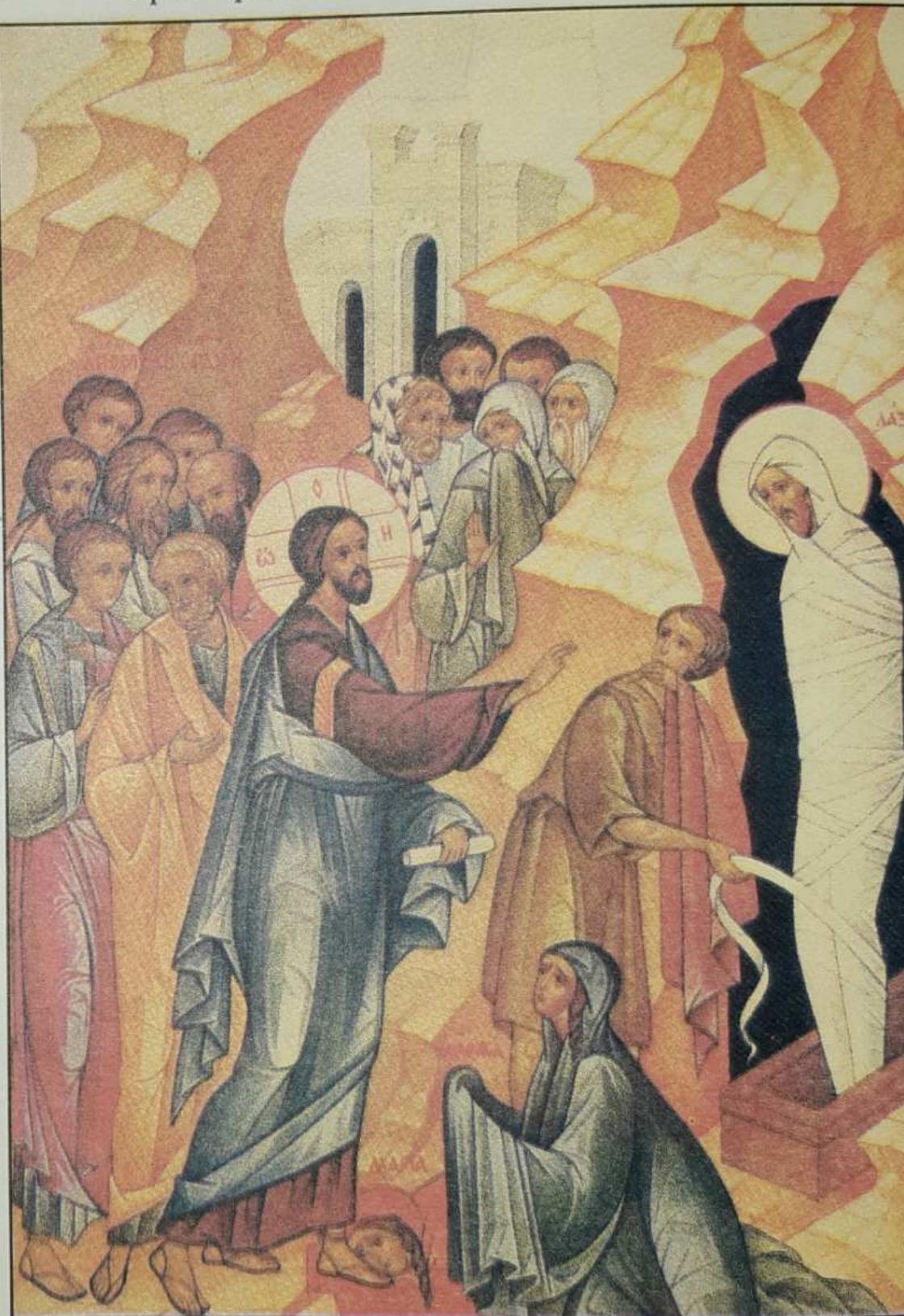
Последња седмица Христовог живота на земљи зове се Страсна седмица.

То је недеља страдања Господњег. Реч страст значи - мука. Обележавање страсне седмице почиње празником:

ЛАЗАРЕВА СУБОТА

Исус Христос је у суботу дошао у Витанију где је пре четири дана умро Лазар, брат Марте и Марије. Оне су, као и њихов брат, биле следбенице Христове и чврсто веровале да је Он Спаситељ и Син Божији. Сестре су плакале и туговале за братом. Када су виделе Христа, рекле су му, да њихов брат не би умро, да је Он био ту. Господу Исусу Христу је било жао Лазара, заплакао се и тражио да га одведу до његовог гроба. Када су стигли тамо Исус је рекао да отворе гроб. У то време Јевреји су покојнике сахрањивали у каменим гробницама. Марта је рекла да су прошла четири дана од смрти њеног брата. Христос се на то није обазирао, него је тражио да отворе гроб. Подигао је руке к небу и усрдно се помолио Оцу, а

онда је позвао: „Лазаре, Лазаре, изађи напоље!” И гле, чудо се дододило. Лазар је устао и обавијен погребним платном изашао на светло дана. Тада је Христос погледао у небо и захвалио се Оцу који му је услышао молитву. Ту је било много људи, па се вест о чуду Христовом, који је васкрсао Лазара, проширила на све стране.

Чудо вaskрсавања Лазара десило се у суботу, осам дана пре Христовог вакрсења. Ову суботу наша Црква и народ зову: Лазарева субота.

Сутрадан по вакрсавању Лазара, у недељу, Господ Исус Христос пошао је са ученицима у Јерусалим, јер се приближавао јеврејски празник Пасха. Много народа похитало је да свечано прослави овај празник и да се помоли Богу у јерусалимском Храму. У народу се чуо глас да долази Христос. Сви су хтели да Га виде, те пожурише из Јерусалима у сусрет Христу.

Ученици су опремили магаре на које је Христос узјахао. Видевши га како пролази јашући на магарету, народ је изашао на улице, наређао се у великом броју на прозоре и одушевљено поздрављао Иисуса Христа. Многи су бацали своје хаљине по путу куда је пролазио. Други су секли гранчице са дрвећа и бацали пред Њега. Сви су били испуњени радошћу и усхићењем, па су се уткивали ко ће бољи дочек да припреми. Хвалили су Бога за сва чуда која су видели, па су почели да певају и кличу: „Осана! Благословен који долази у име Господње!” (Јн 12, 13—15).

Нарочито су се Христовом доласку обрадовала деца. И када су се родитељи разишли, деца су још остала уз Њега и поздрављала га.

И поред народне радости и величанственог дочека, на лицу Христовом видела се туга и жалост, јер је знао да ће се ова песма заменити узвицима: „Распни Га, распни!” За неколико дана ово се и остварило.

Овакав свечани улазак Христа Спаситеља многи нису разумели, па су питали: „Ко је то?” А народ је одговарао: „Ово је Исус, пророк из Назарета”. Међутим, Он није био неки јеврејски пророк, него Христос, дugo очекивани Бог у људском телу. Праћен народом Господ се упути Храму. Из њега је истерао све трговце. Али у Храму је било и много болесних, слепих и хромих. Све те тужне и немоћне људе Спаситељ је излечио, јер као Бог, Он је извор живота и здравља.

Када су деца видела сва ова чуда која је Христос учинио, почеше да певају: „Осана, Сину Давидову!” То наљути лицемерне фарисеје па рекоше Господу: „Чујеш ли шта ови говоре!?” А Он им одговори: „Зар нисте читали: из уста деце која сисају начинио си себи хвалу”.

Света Црква одредила је да се овај догађај прославља у недељу пред Васкрсење Христово. Народ овај празник зове Цвети.

